

Sygn. akt: I C 591/19

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 1 grudnia 2020 roku

Sąd Okręgowy w Gliwicach I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Tadeusz Trojanowski
Protokolant:	Tomasz Chmiel

po rozpoznaniu w dniu 1 grudnia 2020 roku w Gliwicach

sprawy z powództwa (...) z siedzibą w W.

przeciwko K. Z.

o zapłatę

- zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 76.931,31 (siedemdziesiąt sześć tysięcy dziewięćset trzydzieści jeden 31/100) złotych z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 15 listopada 2019 r. do dnia zapłaty;
- oddala wniosek pozwanego o rozłożenie zasądzonych należności na raty;
- zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 6.379,00 (sześć tysięcy trzysta siedemdziesiąt dziewięć 00/100) złotych tytułem zwrotu kosztów procesu.

SSO Tadeusz Trojanowski

I C 591/20

UZASADNIENIE

Powód wniósł o zasądzenie od pozwanego kwoty 76.931,31 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty - należność ta powstała w wyniku zawartej umowy; na skutek wypowiedzenia umowy, w następstwie niedotrzymania jej warunków stała się ona wymagalna.

Pozwany zakwestionował wymagalność roszczenia i wniósł o oddalenie powództwa, zgłaszając też dalsze zarzuty (k.11,161).

W pismach procesowych powód wyjaśnił podnoszone przez pozwanego kwestie (k.35).

Sąd ustalił co następuje.

W dniu 13.01.2017 r. pozwany zawarł z powodem umowę o kredyt konsolidacyjny(umowa k.47). Kredytobiorca nie zaspokoił wszystkich należności wynikających z umowy.

Pismem z 1.04.2019 r. wezwano pozwanego do zapłaty .W treści wezwania zawarto pouczenie o możliwości złożenia wniosku o restrukturyzację (k.81).

Pismem z dnia 8.05.2019 r. jednoznacznie wypowiedziano umowę pożyczki(k.82).

Zaległość pozwanego wynosi: 73.495,47 zł kapitału, odsetki umowne w kwocie 2922,59 zł oraz odsetki umowne za opóźnienie w kwocie 502,85 zł(rozliczenie k.6/7) oraz opłata umowna w kwocie 10,40 zł.

Pozwany był wzywany do zapłaty przed wniesieniem sprawy do sądu(k.45).

Sytuacja finansowa pozwanego jest bardzo trudna. Zaciąganie kolejnych pożyczek i kredytów spowodowało, że pozwany wraz z żoną wpadli w spiralę kredytową i nie są w stanie zapanować nad sytuacją finansową(uzasadnienie sprzeciwu k.12, pismo procesowe pozwanego k.161).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o dokumenty złożone do akt:

- umowa o kredyt konsolidacyjny z harmonogramami spłat - k.59 i n.
- historia rachunku kredytowego k.73 i n., k.84 i n.
- pismo informujące o zaległości z 13.02.2019 r. k.79
- wezwanie z 10.10.2018 r. z pouczeniem k.80
- ostateczne wezwanie przed wypowiedzeniem z pouczeniem k.81
- wypowiedzenie z dokumentem doręczenia k.82
- wyciąg z ksiąg banku k.121
- taryfa opłat i prowizji k.122
- harmonogram spłat k.126
- regulamin udzielania pożyczek/kredytów k. 129
- dyspozycja uruchomienia kredytu k.134
- dokument doręczenia wezwania do zapłaty k.172

Pisma procesowe stron nie było spóźnione gdyż potrzeba ich składania wynikała z zakresu spornych okoliczności ujawnianych w toku sprawy. Dokumenty jako nośniki informacji wątpliwości nie budziły .Przesłuchanie świadka i stron było zbędne gdyż wszystkie istotne fakty wynikały z dokumentów, a w zakresie trudnej sytuacji pozwanego Sąd dał wiarę jego wiarygodnym twierdzeniom .

Sąd zważył co następuje.

Dokumenty przedłożone przez Bank są dowodami prywatnym i podlegają ocenie jak każdy inny dowód (porównaj: wyrok SN z 15.09.2011, II CSK 712/10).Wysokość zadłużenia wynikała z zapisów w umowie pożyczki; powód przedstawił wyliczenie matematyczne . W ocenie Sądu pozwany nie zakwestionował wyliczeń matematycznych powoda skupiając się na kwestiach formalnych. Zarzut dotyczący łączenia banków jest niezrozumiały gdyż strony umowy o kredyt to strony umowy; powód nie ulegał przekształceniom. Ogólnikowe zaprzeczanie wszelkim faktom jest sprzeczne ze stanowiskiem SN (por. wyrok z 09.07.2009 r., III CSK 341/08 , vide k.42).

Sąd nie jest odpowiedzialny za wynik postępowania dowodowego a ryzyko nieudowodnienia podstawy faktycznej ponosi powód; jak wskazał SN w wyroku z 7.11.2007 r.(II CSK 293/07):” ciężar udowodnienia faktu rozumieć należy nie tylko jako obarczenie jednej ze stron procesu obowiązkiem przekonania sądu dowodami o prawdziwości swoich twierdzeń , ale również konsekwencjami zaniechania realizacji tego obowiązku lub jego nieskuteczności”. Jednakże powód swoje twierdzenia wykazał.

Wierzyciel ma wykazać że dane roszczenie powstało -fakt zawarcia umowy pożyczki i jej wypłaty wątpliwości nie budzi. To dłużnik ma wykazać, że do spełnienia świadczenia doszło, czego pozwany nie wykazał.

Pozwany w istocie w sposób precyzyjny sformułował dwa zarzuty (pismo z 1.07.2020 r.) a to braku pouczenie o możliwości restrukturyzacji (k.162) oraz braku dowodu doręczenia wezwania(k.162).Oba są nietrafne. Wezwane do zapłaty –wbrew głośnym wywodom pozwanego- zawiera formułę pouczenia wymaganego przez art.75c prawa bankowego. Wezwanie zostało doręczone, co wynika z dokumentu nadesłanego przez Bank (k.172).

Istotą sprzeciwu jawi się wniosek o rozłożenie na raty. Sąd podziela wywody Banku o braku możliwości zastosowania wobec pozwanego na art.320 kpc (k.41) .Ochrona dłużnika nie może być stawiana powyżej ochrony wierzyciela. Raty zaproponowane przez pozwanego- po 100 złotych miesięcznie- nie zapewnią spłaty kredytu. Rozłożenie należności na ponad 760 rat miesięcznych nie jest możliwe, gdyż nie będzie to sposób odczuwalny ekonomicznie przez wierzyciela (k.41- 42).

Podkreślić należy, że Bank nie wyklucza porozumienia z dłużnikiem po wyroku (k.41).

Biorąc pod uwagę powyższe w oparciu o przepisy 720 kc oraz art.75 ust.1 i art.75 c ust.1 i ust.2 prawa bankowego orzeczono jak w sentencji; o odsetkach orzeczono w oparciu o art.359 w zw. z art.481i art.482 kc. O kosztach postanowiono na zasadzie art.98 kpc.